

Res segur, tret de la vergonya

L'EXCESSIVA PERLLONGACIÓ DE
L'ESTANCAMENT POLÍTIC A ESPANYA,
JUNTAMENT AMB LA CORRUPCIÓ
ESTRUCTURAL I SISTÈMICA DEL
PARTIT EN EL GOVERN, FAN QUE
L'ÚNIC QUE ES PUGUI ESPERAR
DE LA POLÍTICA ESPANYOLA SIGUI
UNA PROFUNDA SENSACIÓ DE
VERGONYA ALIENA

Quan el lector amable llegeixi aquestes ratlles ja coneixerà els resultats de les eleccions basques i gallegues, que han suscitat interès –és un dir– perquè els partits espanyols (PP i PSOE, més les seves audaces rèpliques de Ciutadans i En Comú Podem) se les han pres com un termòmetre de les forces que acumulen o que els manquen amb vistes a unes eventuais terceres eleccions espanyoles. Passen més de nou mesos que els súbdits del Regne d'Espanya –tant els que ho són de grat com els que ho som per força– ens trobem abocats a la contemplació d'un Govern en defuncions que certament no serveix per garantir res excepte els escàndols del PP. La incomparable Rita Barberà aferrant-se al seu escó de senadora (i no impunement, sinó amb premi: dos mil euros i escaig més de sou, que li corresponen per llei, que consti), Jaume Matas fent el sord a les noces de la seva filla (amb un cost de seixanta mil euros: *pas mal* per a un pare de la núvia que es declara insolvent davant de la justícia) quan se li pregunta pel seu intent de pactar amb la Fiscalia per no tornar a la presó a canvi de delatar els seus antics companys de banda –de partit, volíem dir–, com un Marcos Benavent qualsevol, Luis Bárcenas retirant curiosament la seva denúncia contra el PP pels seus comprometedors ordinadors destruïts, cosa que no impedeix que el partit en conjunt es trobi imputat per la justícia a causa dels delictes que comporta aquest fet, el ministre De Guindos fent malabarismes davant d'una comissió parlamentària per tal d'intentar convèncer-se, com a mínim a ell mateix, que el nomenament de José Manuel Soria per al Banc Mundial va ser fruit d'un concurs d'oposicions d'allò més normal i corrent, i no se'guim perquè aquest només és un breu

SEBASTIÀ
ALZAMORA
alzamoramartin@gmail.com

resum del que ha succeït en les escasses setmanes posteriors a l'intent fallit d'investidura de Mariano Rajoy com a president del Govern espanyol. Els ritmes de la corrupció són trepidants, i la naturalesa acumulativa dels seus fenòmens arriba a servir de cortina de fum a l'espectacle d'incompetència més desguittat i descarat que es deu haver contemplat mai en el panorama polític del que encara coneixem com a Unió Europea.

Però els efectes d'aquesta incompetència es fan notar, i algunes veus inesperades de les institucions espanyoles les denuncien ni que sigui amb sordina. És el cas de José Manuel García Margallo, el ministre d'Exteriors que mai s'hagi vist preocupat –obsessionat, confessa ell mateix– per un afer intern com és el pro-

cess sobiranista de Catalunya, que segons Margallo “avança a tota màquina” i que ho farà encara amb més decisió a causa de la debilitat inherent a un executiu en funcions. O del rei d'Espanya Felip VI, també en funcions perpètuas d'ençà que el seu senyor pare el va deixar a l'estacada i amb el ceptre a la mà, i que fa uns dies va acudir a la seu de l'ONU a Nova York per forfollar alguna cosa sobre diàleg i responsabilitat entre forces polítiques, com volent dir, a veure si us poseu d'acord d'una santa vegada i formeu un govern, perquè a mi ja m'heu fet fer prou el ridícul.

Paraules alades que varen causar la lògica indiferència davant dels processos internacionals que varen ser els primers a escoltar-les (i a nosaltres què ens explica aquest home), però també les de Rajoy, que es va limitar a repetir que ell ja ho havia intentat, això de desbloquejar la situació, i que va concedir que “alguna sortida s'hi haurà de trobar”, mentre carregava els neulers per enèsima vegada sobre el líder socialista Pedro Sánchez, que al seu torn explica als seus rugosos barons que potser sí que finalment donarà suport al PP, però amb la condició que Rajoy sigui eliminat del mapa. Se'n reien d'Artur Mas quan va fer el seu “pas al costat”, però ves que don Mariano no es vegi en el destret d'efectuar un salt gens voluntari al buit.

En fi. En el moment d'escriure-les, aquestes ratlles, ignoro encara els resultats dels comicis bascos i gallegos, però em veig amb cor d'endevinar-los, escó amunt escó avall. Com d'endevinar també que, passi el que passi a continuació a la política espanyola, ja no hi ha sortida digna possible, i l'única cosa segura és la profunda vergonya aliena que els seus dirigents ens han de fer patir.

Escriptor